

МАТЕРІАЛИ
СЬОМОЇ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ

АКТУАЛЬНІ
ДОСЛІДЖЕННЯ
В СОЦІАЛЬНІЙ СФЕРІ

Одеса
16 травня 2016 року

Україна Росія Білорусь Литва
Придністров'є Лівія Бельгія
Швейцарія Нігерія Китай

Ukraine Russia Belarus Lithuania Pridnestrovie
Libya Belgium Switzerland Nigeria China

Міністерство освіти і науки України
Одеський національний політехнічний університет
Гуманітарний факультет
Кафедра соціальної роботи та кадрового менеджменту

Співорганізатори:

Міжнародна академія соціальної роботи

Жемайтійський коледж (Литва)

Південно-Українське відділення Соціологічної асоціації України

Головне управління праці та соціального захисту населення
Одеської обласної державної адміністрації

**МАТЕРІАЛИ
СЬОМОЇ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
«АКТУАЛЬНІ ДОСЛІДЖЕННЯ В СОЦІАЛЬНІЙ
СФЕРІ»**

16 ТРАВНЯ 2016 РОКУ

Одеса
2016

ББК 60.54.94.3
УДК 316.472.082.2
A43

Редакційна колегія:

Головний редактор: В. В. Корнещук, доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри соціальної роботи та кадрового менеджменту Одеського національного політехнічного університету

Члени редакційної колегії:

Волович В. І., доктор філософських наук, професор, завідувач кафедри методології та методів соціологічних досліджень Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка

Хижняк Л. М., доктор соціологічних наук, професор кафедри прикладної соціології, заступник декана з наукової роботи соціологічного факультету Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна

Гансова Е. А., доктор філософських наук, професор кафедри філософії та соціології Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Іванчук М. Г., доктор психологічних наук, професор, завідувач центру моніторингу та забезпечення якості підготовки фахівців Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича

Федірчик Т. Д., доктор педагогічних наук, доцент, заступник декана факультету педагогіки, психології та соціальної роботи Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича

Колот С. О., кандидат психологічних наук, доцент кафедри соціальної роботи та кадрового менеджменту Одеського національного політехнічного університету

Рецензенти:

Богданова І. М., доктор педагогічних наук, професор, завідувач кафедри соціальної педагогіки, психології та педагогічних інновацій Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Онищук В. М., доктор соціологічних наук, професор, завідувач кафедри соціології Інституту соціальних досліджень Одеського національного політехнічного університету ім. І. І. Мечникова

Актуальні дослідження в соціальній сфері : матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Одеса, 16 травня 2016 р.) / гол. ред. В. В. Корнещук. – Одеса: видавець Букаєв Вадим Вікторович, 2016. – 276 с.

У збірнику опубліковані матеріали українських та зарубіжних авторів, які висвітлюють проблеми соціальної роботи, кадрового менеджменту та професійної підготовки фахівців.

ББК 60.54.94.3
УДК 316.472.082.2

© Одеський національний політехнічний університет,
кафедра соціальної роботи та кадрового менеджменту, 2016 р.

1

Проблемне поле сучасних соціальних досліджень
Problematic field of contemporary social studies

2

Кадровий менеджмент і сучасні технології управління
Staff management and modern management technologies

3

Соціальна допомога та проблеми
психологічного консультування
Social care and counseling issues

4

Сучасна теорія та практика соціальної роботи
Contemporary theory and practice of social work

5

Соціальна політика та права людини
Social policy and human rights

6

Соціальна педагогіка
Social pedagogics

7

Проблеми підготовки фахівців у вищій школі
The problems of training specialists at the university

родинах, у сім'ях де є діти і непрацюючі дорослі. Для покращення соціальної ситуації у соціальній сфері доцільно запровадити нові технології розбудови держави, з'ясування ситуації зі Сходом держави, зокрема, і з Луганською та Донецькою областями, адже це свого часу були добре розвинуті промислові зони. Держава повинна шукати альтернативу заповнення бюджетних надходжень з цих районів, сприяти ефективній зайнятості населення через створення мережі власного виробництва.

У зв'язку з цим зростає роль місцевих органів управління та громадського самоврядування. Місцеве керівництво, підтримане громадською ініціативою краще знає соціальні проблеми людей, володіє механізмами ефективного подолання цих проблем та впливу на місцеве населення. Централізація у цьому напрямі доцільна лише в аспектах фінансування соціальних заходів, а щодо їх якості, кількості наданих послуг, якості соціального обслуговування то тут, безперечно, вагоме місце належить місцевим ініціативам і органам управління.

У Європі соціальна політика реалізується через мережу соціальних закладів різного спрямування. На Україні така практика також отримала своє визнання. Доцільно звернути увагу, що територіальні центри створюються як державними так і недержавними соціальними закладами. Саме недержавні соціальні заклади розробляють і апробують інноваційні технології роботи з клієнтами, вони більш інтенсивно запроваджують зарубіжний досвід у практику своєї роботи і часто мають краще фінансування ніж державні соціальні заклади. На сьогодні в Україні запроваджено систему закладів, що надають соціальну допомогу на дому. У зв'язку з цим актуальними видаються проблеми, що пов'язані з вдосконаленням механізму забезпечення адресності соціальної допомоги. А це в свою чергу вимагає розробки єдиної універсальної методики визначення осіб, що потребують соціальної допомоги, контролю за забезпеченістю її адресності та якості наданих послуг.

Актуальними є питання соціального страхування і отримання пенсії за віком. Дискусії з приводу цих питань, а також питань, які пов'язані з благодійністю є темою кожного дня. Підвищення вікової межі виходу на пенсію, з огляду на те, що більшість пенсіонерів мають добрі фізичні показники і готові працювати видається добре обґрунтованим, але розв'язання цієї проблеми зачіпить питання про трудову зайнятість категорії осіб віком від 55 до 60 років, а звідси і інші вікові категорії працездатного населення. Тобто, загострить проблему безробіття. Особливу вагу у аналізі проблеми доцільно звернути на забезпечення зайнятості громадян, які потребують соціального захисту і не спроможні конкурувати на ринку праці, формування у населення мотивації до легальної зайнятості, забезпечення зайнятості населення через відкриття нових підприємств, установ, організацій, активне впровадження політикеітнізації відносин у сфері зайнятості населення. Розв'язання цих проблем дозволить підняти вікову межу виходу на пенсію без травм для людини і бюджету.

Доцільним видається повернення до державних стандартів якості соціальних послуг і державного контролю за їх дотриманням. Тому такі

питання як ліцензування та реєстрація суб'єктів, що надають соціальні послуги є важливими. Основним критерієм ефективності роботи соціальних служб в умовах євроінтеграції є спрямування їх діяльності на досягнення позитивних змін в житті клієнтів соціальної роботи та на інтеграцію їх у суспільство. Актуальним у цьому плані видається розробка амортизаторів, які дозволять за будь-яких умов забезпечувати результат роботи.

Безперечно соціальна робота, залежить від державної політики в цілому. Запровадження названих заходів є перспективою, яка допоможе більш ефективно надавати соціальну допомогу, зняти соціальну напругу у суспільстві, забезпечити бажання громадян жити в Україні, стане передумовою євроінтеграції населення.

Бабина В. А. (Одесса, Украина)

АСПЕКТЫ ПОЛИТИЗАЦИИ РЕЛИГИИ

Рассмотрены особенности политической институционализации религии обусловленные образованием и функционированием религиозных политических партий и общественных религиозно-националистических организаций.

Babina V. (Odessa, Ukraine)

ASPECTS OF POLITIZATION OF RELIGION

Peculiarities of political institutionalization of religion is due to the formation and functioning of the religious political parties and public religious - nationalist organizations.

В теориях модернизации первоначально развитие стран рассматривалось как универсальное. Оно проходило в одном прогрессивном направлении, имеющем общие черты и закономерности. Модернизация трактовалась как развитие от традиционного к современному обществу. В экономической сфере осуществлялся переход от этатистской к рыночной модели экономики, в социальной сфере преобладала рационализация образа жизни и плюрализация форм сознания. Соответственно, политическая модернизация понималась как переход от тоталитаризма к демократии. Содержательно основа политической модернизации заключалась в способности политической системы адаптироваться к новым социальным и политическим целям, формировать новые виды политических институтов, обеспечивать контроль над их ресурсами [1, 4]. В духовной сфере в странах Западной Европы модернизация повсеместно способствовала ослаблению деятельности церкви. Здесь происходило постепенное, но уверенное вытеснение традиционных религиозных норм и ценностей, и их замена светскими, социально-политическими.

В дальнейшем политологи из разных стран мира обратили внимание на тот факт, что модернизация общества порой сопровождалась как ростом уровня религиозности населения, исповедующего традиционные мировые религии, так и одновременно усилением роли религиозных акторов в политическом процессе. Политическая практика стран исламской традиции (Турция, Тунис, Египет), конфуцианской традиции (Китай), индуистской традиции (Индия) и многих других показала, что реализация национальных моделей модернизации стала проходить с опорой на систему традиционных ценностей, в том числе и религиозных.

Важным является тот факт, что общей тенденцией мирового развития выступает включённость религии в политический процесс, сопровождаемая её тотальной политизацией. Понятие «политизация религии» активно используется в политической науке.

Политизация религии представляет собой длительный процесс, в котором можно выделить определенные этапы и стадии, существование которых обусловлено религиозными и государственными структурообразующими компонентами, изменяющимися на протяжении исторических эпох. Современный этап политизации религии выступает как сложный стадийный процесс, подверженный в ходе модернизации существенным изменениям. Функциональные и структурные трансформации этого процесса представляют собой совокупность иррациональных и рациональных действий политических, светских и религиозных акторов, действия которых направлены на повышение эффективности их влияния на существующую политическую систему. Результатом политизации религии может быть обновление, стабилизация, формирование новой модели политического устройства общества либо её полное уничтожение.

Высшей стадией политизации религии выступает стадия политической институционализации религии, обусловленная образованием и функционированием религиозных политических партий и общественных религиозно-националистических организаций, лоббирующих свои интересы. Религиозные партии выступают институциональными акторами современного политического процесса. Их востребованность в конце XX в. во многом была обусловлена как религиозным ренессансом, охватившим страны постсоветского пространства, так и усилением роли и места института религии в политической жизни современного общества. Само же оживление и усиление религиозных верований обусловлено тотальной неопределенностью будущего человеческой цивилизации, возможно, утратой общечеловеческих ценностей и, как следствие, потерей смысло-жизненных ориентаций отдельного человека.

Современный тип общества преодолевает архаическую стадию политизации религии. Для него характерны интеграционная стадия и стадия политической институционализации религии. Завершением интеграционной стадии становится уход религиозных организаций из большой политики и возвращение их к своим традиционным социальным и духовным установкам и деяниям. На практике часто бывает, что на интеграционную стадию

накладывается стадия политической институционализации. В этом случае религиозные акторы инициируют формирование политических религиозных партий, которые находятся под их контролем и лоббируют их интересы. На современном этапе социально-политического развития многократно возрастает роль традиционных институтов при осуществлении модернизации страны. Поливариантность национальных моделей модернизации сопровождается усиленной политизацией религии; обусловленном историческими, экономическими и социально-религиозными особенностями как социума в целом, так и отдельно взятой страны.

ЛІТЕРАТУРА // ЛИТЕРАТУРА // REFERENCES

1. Музычко А. Политизация религии на юге Украины: современное состояние проблемы и пути её решения [Электронный ресурс] // Кафедра философских и социальных наук СевНТУ: [сайт].
2. Станкевич Г. В. Религиозный фактор современного политического процесса: автореф. дисс. д-ра полит. наук. . – Пятигорск, 2012. – 52 с.
3. Berger P. The Desecularization of the World: Resurgent Religion and World Politics. Washington, 1999. – 321 p.
4. Inglehart R., Welzel G. Modernization Cultural Change and Democracy: The Human Development Sequence. Cambridge, 2005. – 344 p.